

עש"ק פרשת וארא לסדר והעתרתי אל ד' ב' שבט תשפ"א לפ"ק

הוציאה ממסגר נפשי

הן עם ישראל נמצא כבר שנה בתקופה קשה מאד ובטלטלה עזה מאז פרוץ נגיף הקורונה, אשר רבים חללים הפילה בגוף ובנפש, ורבים חללי הנפש מחללי הגוף, כי גם אלו שלא נדבקו בקורונה עברו את אימת הקורונה והיא גרמה לשינוי סדרי עולם ותהפוכות בכל דרכי החיים, ולאחרונה נתוספו חולים רבים וקשים ד' ישמרנו ויצילנו.

ומצד הדין היה צריך להתענות ולהתריע, ולא כטעות המושרשת לומר שעדיין אין כאן דבר, ושיעור הדבר שהוא ג' מתים מתוך חמש מאות בג' ימים זה אחר זה, כי אין חובת התענית וההתרעה מדין מכת הדבר אלא מדין מתענין על החולאים, והוא דינא דגמ' תענית יט: והלכה פסוקה ברמב"ם ובשו"ע סי' תקעו ס"ה וז"ל "מתענין על החולאים כיצד הרי שירד חולי אחד לאנשים הרבה באותה העיר, כגון אסכרה (פירוש חולי סוגר הגרון) או חרחור וכיוצא בהם, והיו מתים מאותו חולי, הרי זה צרת צבור וגוזרין עליה תענית ומתריעין", וברמ"א שם בשם הבית יוסף "ובאלו חולאים אינן צריכין שימותו בשלשה ימים זה אחר זה, כמו בדבר שהוא בא מכח שינוי אור, אלא מתענים ומתריעים על אלו החללים מיד", ובמשנ"ב שם ס"ק יח בשם הריטב"א דעכ"פ בעינן שיהיו מתים מאותו חולי שלשה אנשים ואז נתחזקה החולי לממית רק שאין צריך לזה שיהיה דווקא בשלשה ימים כמו בדבר אלא בין ביום אחד או יותר מתענין ומתריעין עליו, אך מסיק המשנ"ב "אכן לפי מה שמבואר בב"י בשם הירושלמי מוכח דלענין אסכרה אפילו לא מת ממנה רק אחד מתענין עליו, ונראה דמ"מ דוקא כשירד חולי זה להרבה אנשים אף שלא מת עדיין רק אחד מהן צריך להחמיר וכדמשמע לשון השו"ע ע"כ.

ומפורש בזה דחולי כזה המתפשט אצל הרבה אנשים ובפרט אסכרה סגי במה שמת אחד מזה ומתפשט אצל הרבה אנשים מתענין עליו, ולא מדין דבר אלא מדין מתריעין על החולי. ואין לך חולי גדול מזה וגדר מתפשט אצל הרבה אנשים כמו הקורונה, ובפרט לאחרונה שרק בעירנו יש כמה אלפי חולים ידועים ד' ישמור ויציל. וגם ידוע דחולי זה הוא קרוב לחולי האסכרה כמ"ש רבינו הגר"ק שליט"א. ואין לך דבר השייך בדין זה כדוגמת חולי הקורונה המתפשט בישראל וביותר ביראי ד' ובעולם כולו.

והנה מצד הדין עלינו להתענות ולהריע, אך ידוע מש"כ הפוסקים דבזמן המגיפה צריך לשמור ביותר מזג האויר שבגוף ולא להתענות בו, ומ"מ אלו שיכולים להתענות כגון המתענים בשובבי"ם שהוא באמת זמן התענית הראוי בודאי יש להתענות ולהתחנן על זה, ומי שיכול להתענות עכ"פ חצי יום בחורף בודאי ראוי לעשות כן, וגם ידוע מהספר חסידים שהוא בריא לגוף להתענות פעם בחודש יום או חצי יום למי שיכול ובפרט בחורף שאין התענית מזיק ולכן יסדו בו תעניות השובבי"ם.

ומ"מ אין זה פוטר אותנו מהחיוב לזעוק ולהריע, ואדרבה כמה שפחות מתענין יש יותר חיוב לזעוק ולהריע, והרבה הרבה יש לנו לזעוק אל המלך בין על סכנת חולי הגוף ובין סכנת חולי הנפש וההתדרדרות העצומה והביטול תורה ותפילה שנגרם עקב המחלה הנוראה הזו, ומושגים חדשים שנכנסו לציבור בדרכי חיים ובלמודים ובשעורים ובתפלות בצבור ובמקום התפילה ואין צריך להאריך בדבר הידוע לכל, והמכה הנוראה ביותר היא ביטול תשב"ר שהם הם הנטורי קרתא של עם ישראל כדכתיב "מפי עוללים ויונקים יסדת עז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם", והיא היא השמירה מהמגיפה כמבואר להדיא בב"ק ס: ובתשו' הרשב"ש שציינו הגרע"א ז"ל בגהש"ס שם, וסגירת ישיבות לגמרי ולמחצה ולשליש ולרביע, והעולה על כולנה, הוא ההתרגלות לחיים ומושגים חילוניים ולמכשירי התקשורת השונים, שרבים התרגלו להם ונפלו ברשת מכונת ההשמדה של האינטרנט, ומבלים שם יומם ולילה ולפתח חטאת רובץ, תחילה בשער אחד של היתר ואח"כ במ"ט שערי טומאה, ואוי לו למי שנפל ברשתה, ואפילו הריקנין שבישראל צווחים מזה ביותר שילדיהם בתקופה זו שקועים באינטרנט עד כדי אבדון רח"ל.

ובודאי שזהו פיקוח נפש אמיתי לסגור ישיבות ות"ת כהיום בדורנו דור האינטרנט, וכבר ראינו מה שיצא בקיץ מסגירת הישיבות ובתי החינוך, והסכנה בזה גדולה יותר מכל הקורונה, כי "גדול המחטיאו יותר מן ההורגו", והיא סכנה לכל היהדות כולה.

והנה תחילה תלינו יהבינו בג' דברים מסכה ריחוק והיגינה, וחשבו שניצחו את הקורונה, ומסגר אל סגר יצאו, ונשארו בידם רק עם גדרי ההשתדלות, ולא שבנו בתשובה על דרכינו ולא קיימנו בנפשנו "נחפשה דרכינו ונחקורה", וכעת מצאו פתרון הקסם של החיסונים כמוצא שלל רב ובטוחים שיצאו מהמגיפה, הלואי יהיה כדבריהם כמה שיותר מהר, אבל בעוונותינו הרבים מיום ליום התחלואה גואה ומיום שבאו החיסונים רבו גם רבו החולים הקשים והמתים ד' ישמור ויציל, כי עדיין לא קיימנו נחפשה דרכינו ונשובה עד ד' לעקור את שורש החולי והרע, ותלינו ביטחוננו בבשר ודם וגדרי השתדלות, ואנו עומדים באימה מיום ליום באין אונים באין יודעים מה ילד יום, ועל כל זה

צריך לזעוק ולהריע, ולכל הפחות להתרגל לומר פרקי תהלים בציבור אחר כל תפילה שכמ"ש הרמב"ם פ"א מתענית ה"ג "אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריה, הרי זו דרך אכזריות וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים, ותוסיף הצרה צרות אחרות, הוא שכתוב בתורה והלכתם עמי בקרי והלכתי עמכם בחמת קרי".

והנה על אודות החיסונים עצמם יצאו הרבה מערערים, גם בין הרופאים והמומחים, באשר החיסון לקורונה נעשה בבהלה ובחיפזון על ידי הרבה נוגעים בדבר עם נגיעות רבות כידוע, ואף פרסמו הסכנות עושי החיסונים בעצמם וגם נותני האישור הזמני. והנה ידוע שכבר הורו גדולים בדבר וכן מומחי רפואה שסמכו הגדולים עליהם וכל ימיהם עסוקים בחסד וייעוץ לשם שמים ועזרה למען הזולת אשרי חלקם, ומי כמוני תולעת שאחוה דעה בדבר בפרט שאינני מומחה כלל, ולכן אף שרבים ביקשו ממני נמנעתי מלהביע איזו דעה בדבר שלא ביררתי, ואדרבה סמכנו על הוראות הגדולים והמומחים הללו, אך מאז שלקחו החיסונים כבר עברו כמה שבועות, ונתוודענו למקרים רבים ומבהילים של אנשים שלקחו החיסונים וניזוקו מאד מיד לאחר מכן ויש גם שמתו רח"ל אף שהיו בריאים קודם לכן, וגם הראו לנו מה שחברת החיסונים עצמה הראתה שיש הרבה תופעות לוואי חמורות ביותר שעלולות לקרות, ותחילה חשבנו שעשו כן להגן על עצמם וליתר בטחון מתביעות וכדו', אבל כעת אנו רואים בעליל שהנוק רב מאד בתקופה קצרה כזו, ואף רובא דרובא דבנ"א לא ניזוקו ויהי רצון שלא ינזקו כלל וכלל, אך מה אפשר לעשות שרבים רבים ניזוקו ממנה, ואי אפשר ללמוד מהוראת הגדולים שהיתה קודם החיסונים להוראה כהיום שהיא לאחר החיסונים והנזקים הרבים שרואים אצל המתחסנים או שעכ"פ חוששין ורגלים לדבר שבאו מהן.

והנה ההתייחסות לחיסונים אצל גדולי הדורות מצינו בספר הברית שהיא מקור נאמן אצל כל שלומי אמוני ישראל, ובהתייחסו למגיפת אבעבועות רוח שהיתה בשעתו וכאשר באו אז החיסונים למחלה זו כ' שם במאמר י"ז עמ' שכט וז"ל, "אמנם כעת בדורינו נתחדש בחסד עליון רפואה חדשה המגן ומצילות את האדם ממחלת הפוקאן (האבעבועות), וכבר ניסו זה אלפי רבבות בני אדם וכולם יצאו בשלום ולא מת אפילו אחד בכל אלה, ויהי כראות חכמי ישראל שהדבר בדוק ומנוסה מאד ובכל יום ויום המנהג הזה מתפשט ומתקבל בכל מדינה ומדינה עד קצות הארץ ולא נשמע ולא נראה מכשול ותקלה לשום אדם גדול וקטן, כי הוא דבר שאינו מזיק לעולם, עמדו גם זקני ישראל ותופסי תורה בדור הזה והתירו זה לכל ישראל ע"פ התורה..., יען הוא בטוח בחסד עליון מכל מכשול ומכל דבר רע וממקרה רע כאשר העיד הניסיון היומי מאלפי רבבות בני אדם בכל יום זה כמו שלושים שנה..., לכן התחיל להתפשט המנהג הזה גם כן תוך בני עמנו, עכ"ל.

הרי לנו כיצד היתה התייחסות גדולי ישראל לחיסון, א. המתינו זמן רב [כשלושים שנה]. ב. בדקו הדבר אצל כל מדינה עד קצות הארץ בכל העולם כולו. ג. וכשראו שלא הזיק הדבר אפילו לאחד מגדול ועד קטן במשך זמן רב אז התירו גדולי ישראל את הדבר, ואף שהיה מדובר במגיפה של אבעבועות רוח שהיו מתים רבים ברחובות והיה בזה הצלה גדולה, מ"מ להזיק בידיים לו ולאחרים אסור.

ומה נאמר ומה נדבר שלא נתקיים כאן תנאי אחד מהם, שאנו רואים בעינינו רבים הניזוקים מאד מחמת כן בתקופה כה קצרה, פשיטא ופשיטא שאין היתר בדבר, וכל שכן שעוד לא עבר שיעור זמן בדיקה המינימלי כידוע, וגם לא הותר בכל מדינה ומדינה, כי מדינות רבות באירופה כגרמניה שוייץ וצרפת אינן מאשרות אותו.

ומה שאומרים שהצעירים ימתינו ולא יתחסנו רק הזקנים, הנה כאן ראינו כמה איננו יודעים כלום, כי דווקא הזקנים ביותר ראינו שניזוקו מאד בדבר כי אין להם כח לעמוד בזה, וביותר נשמע על שני בתי אבות בירושלים עיר הקדש שלא היו שם כמעט חולים, ומאז שעשו החיסונים רבו אצלם החולים ואף הובהלו חולים רבים לבתי חולים, ומי יוכל לעמוד מכנגד כאשר אנו רואים לעינינו צרת רבים הסובלים וניזוקים בכל יום בחולאים גדולים שמתענין ומתריעים עליהן, ולכן עלינו לומר למשחית הרף, ועלינו אך ורק לזעוק ולהריע להקב"ה ולפשפש במעשינו ולשוב בתשובה שלימה ולהתחזק מאד בתורה ותפילה, ולומר בכל יום אבינו מלכנו, ופרקי תהלים אחר התפילה כי היא עת צרה נוראה, ובודאי כל מי שיש לו מח בקדקדו לא יעלה על דעתו ליקח מהחיסונים הללו, וינהג בשב ואל תעשה עד שיעבור זמן רב ונראה את השפעתם ותוצאותם, ומ"מ מי שלקח מהחיסונים הללו לא ידאג ולא יצטער כלל, אלא יתלה בטחוננו בהשי"ת כי רק בידו יתברך להושיע ולעזור ולרפאות, ואף כשרואים תופעות לוואי יש להתחזק בביטחון ובשמחה בהשי"ת ולא לדאוג כלל, והשי"ת מגן הוא לכל החוסים בו, ויהי רצון שהקב"ה יאמר למשחית הרף, ובזכות קיום הפסוק "זעקתי אליך ד'" יתקיים המשך הפסוק "הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך", ויסיר המגיפה מעלינו ומעל כל בית ישראל ויחזירנו בתשובה שלימה עדי נזכה במהרה בימינו לגאולה שלימה עם כל אחב"י.

וע"ז באעה"ח ברחמים ותחנונים לפני בורא עולם
משה מרדכי קארפ